

[Annette Just]

gen, men fru Lilli Gyldenkilde gjorde i hvert fald sit for at også hoppe på krogen, idet fru Lilli Gyldenkilde blev ved med at tale om kommissæren, og da vi kun skal udpege én fra Danmark, er jeg sådan set ligeglad, om det bliver en herre eller en dame – bare det bliver den bedst egnede på det tidspunkt.

Men fru Lilli Gyldenkilde er, så vidt jeg er orienteret, også kandidat til Europa-Parlamentet, og fru Lilli Gyldenkilde nævnte faktisk også, hvor mange kvinder der sidder i Europa-Parlamentet. Jeg håber ikke, men jeg kan selvfølgelig ikke vide det – jeg ved bare, at inden for mit parti er jeg ikke blevet sat på listen over Europa-Parlamentskandidater, fordi jeg er kvinde, men fordi jeg ved, hvad jeg taler om, og jeg håber så sandelig, at det er den samme begrundelse, der har været for at opstille fru Lilli Gyldenkilde.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Ja, ja, det skal være min sidste korte bemærkning i denne omgang, for vi skal selvfølgelig videre, og vi skal jo også passe på ikke at blive for personlige; det er jeg helt med på. Jeg lagde selv ud med det, så pardon for det!

Men naturligvis går jeg ud fra som givet, at jeg ikke står på den liste, fordi jeg er kvinde; det siger jo sig selv. Men jeg håber, folk vil indse, at der denne gang er en liste med mange kvinder til Europa-Parlamentsvalget, og at de får gode chancer, fordi de er kommet på listen.

Hanne Severinsen (V):

Lige et par ord vedrørende den sidste ordveksling: I Venstre har vi jo en kvindelig spidskandidat, og på de første seks pladser er der fire kvinder, så vi er sådan set også forholdsvis godt kørende på det område.

Vi mener i Venstre, at ligestilling er lige muligheder og dermed også mulighed for selv at vælge sit livsmønster, at have mulighed for at leve det liv, man selv kunne tænke sig. Den rapport, vi fik fra Ligestillingsrådet, sidste gang vi havde ligestillingsdebat, hed: »Godt begyndt«, og i den anledning diskuterede vi, om vi så også kunne sige, at arbejdet var halvt fuldendt. Den næste rapport hedder »Vejen videre«, og dér er spørgsmålet for Venstre: Er vi på den rigtige vej, eller skulle vi måske prøve at se, om der også kunne være andre midler,

der kunne hjælpe mere på ligestillingen, og hvad er det for en ligestilling, vi gerne vil fremme?

Vi har i Venstre nogle gange, når vi har skullet sende repræsentanter til et eller andet udvalg, sendt to kvinder – det har vi f.eks. gjort det sidste par gange – og så har vi været uden for, at vi har fået dem tilbage i hovedet igen med besked om, at det skulle være én mand og én kvinde, og så har vi måttet finde en mand, der kunne hoppe på den.

Jeg synes nok, diskussionen om ligestilling i råd og nævn efterhånden er blevet lidt mekanisk, så vi vil godt notere en vis skepsis over for, om det middel til at fremme ligestillingen er så godt i længden. Jeg tror i og for sig, at det har været medvirkende til at fremme en frugtbar diskussion også i organisationerne, som jo har været de mest træge med hensyn til at besætte vigtige poster med kvinder, og at det måske også har været medvirkende til at få organisationerne til at besætte nogle flere poster med kvinder – det er alt sammen udmærket – men spørgsmålet er altså, om vi er ved at nå til det punkt, hvor det begynder at blive en lille smule mekanisk.

Det samme gælder de mange handlingsplaner. De årlige handlingsplaner med måltal osv. har måske været gode nok, og vi kan da også se, at der er ministerier, der har fået noget ud af dem; men det er måske ikke altid på grund af handlingsplanerne, at det er gået godt. Årsagen kunne også være, at man i ministerierne har haft noget mere omtanke og måske har været bedre til at udforme stillingsopslagene således, at kvinderne bliver interesserede i disse stillinger.

Der er jo mange måder at interessere kvinder for den slags stillinger på, og en af de vigtige er f.eks. at gøre kvinderne opmærksomme på, at de skal benytte sig af de muligheder, der gives for at komme på efteruddannelseskurser inden for det statslige regi. Kvinder giver måske mange gange udtryk for, at de prioriterer det at være hjemme hos børnene højere og derfor ikke vil være hjemmefra for at gå på kurser og den slags, og det er jo så det, der gør, at de bliver knap så synlige, når man skal til at diskutere, om de så også skal være chefer.

Så der er selvfølgelig al mulig grund til stadig væk at fremme almindelig omtanke i det administrative system, men jeg tror altså også,